κυψέλη - μετς

μία διαδρομή με σκοπό τη συναισθηματική ολοκλήρωση
ή
σημεία εξοικείωσης με το δρομολόγιο του τρόλλεϋ
νούμερο δύο

φωτεινή κορρέ, ιούνιος 2016

στην Αντιγόνη, την άλλη μου σταθερά

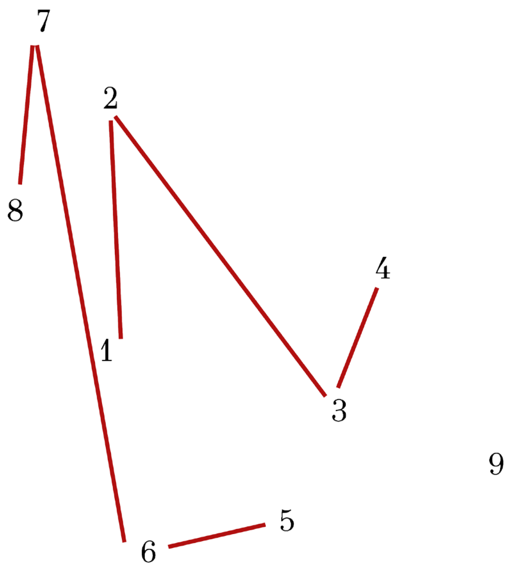
τον τελευταίο καιρό προσπαθώ να μάθω να φροντίζω
κάτι

τον τελευταίο καιρό βρίσκω διαρκώς αντιπερισπασμούς

ο ψυχολόγος μου λέει πως όλα είναι μέρος μίας αργοπορημένης πορείας προς την ενηλικίωση

7
2
8
4
1
3
9
5
6

δεν ξέρω αν τα λόγια του με καθησυχάζουν ή
δικαιολογούν στο κεφάλι μου τις εμμονές μου

θα έπρεπε να ξέρω καλύτερα αλλά να'μαι πάλι χα!

πλέον, συμβαίνει απόλυτα μηχανικά

σε αυτό το σημείο, να πάρω λίγο χρόνο για να πω πως εδώ δε μυρίζουν γιασεμιά ούτε χλωρίνες, ούτε ο δρόμος είναι γεμάτος με ποτάμια σαπουνάδες επειδή κάποιος πλένει το αυτοκίνητό του χωρίς να είναι καν Κυριακή. εδώ, ανοίγεις την πόρτα και σε παρασύρει το ωστικό κύμα, πεθαίνουν αλεπούδες στις λεωφόρους και τα πουλιά τα βλέπουν οι γάτες από το παράθυρο όσο αυτά με τη σειρά τους κοιτούν τις ρόδες να έρχονται καταπάνω τους. και το καλοκαίρι, όταν μπαίνει, φέρνει γλίτσα στις γάμπες και αφόρητους εφιάλτες που κάνουν το φθινόπωρο να φαντάζει λυτρωμός αλλά κανέναν δε ξεγελά αυτός ο φαύλος κύκλος. όταν κηδεύουμε τα χειμωνιάτικα, βγαίνουν στην Πατησίων οι μοιρολογίστρες. να τα πνίξουμε όλα στη θάλασσα λέω εγώ, σε αυτή τη σιχαμένη θάλασσα με τα φύκια που σου φτάνουν μέχρι την κοιλιά, να τα πνίξουμε μαζί με τα αγέννητα παιδιά μας που ποτέ δε θα δουν τη σαπίλα ~~μας~~ τους και μετά, να κάνουμε ένα πάρτει στο τελευταίο χοτ σποτ της Αθήνας για να γιορτάσουμε όλες τις φορές που ένας κώλος με κοντό τζιν σορτσάκι χουφτώθηκε αύγουστο μέσα στο τρόλλεϋ

ξένη
όμορφη
τεράστια
θλιβερή
γαμημένη
τσιμεντένια
μίζερη
πληκτική
δικήμου
μαγευτική
μοναχική
ιστορική
κακούργα
λάθως
αεικίνητη
κομπλεξικιά
μουντή
νεκρή
αγάμητη
ξεπεσμένη
μυστική
μονοτονη
αδιέξοδη
καταστροφική
κακομοίρα
αφιλόξενη
φτωχοπουτάνα
αρχαιολάγνα
αιώνια

ποιος θα πρωτοφροντίσει ποιον σε αυτή
την [επίθετο_της_επιλογής_σας] πόλη

σκέφτομαι

γάμα το. πάω σπίτι.

το παρόν τεύχος αποτελεί ένα σύνολο από στιγμιότυπα μίας επαναλαμβανόμενης διαδρομής στην πόλη και σκέψεις πάνω σε κάτι τόσο βαρετό και κοινότυπο όσο ο φόβος της μοναξιάς και η αποξένωση στο κλεινόν άστυ

(έφτασες;)

(έφτασες;)

χρόνια μετά

χρόνια μετά